ष्टिष्ठा मयोभुवः' इत्येताभिश्चतसृभिरपोभ्यवहृत्यान्यन्तद्रूपवर्ण-वयसं तद्देवतमुपाहृत्य यजेति। तत्र मन्त्रत्रयस्य प्रतीकानि दर्शयति। "न वा उ वेतन्म्रियसे। आशानां त्वा विश्वा आशाः" इति। 'न वा' इति मन्त्रः पूर्व्वाऽनुवाके व्याख्यातः। 'आशानां त्वा-शापालेभ्यः' इति मन्त्रो देवा देवेष्वित्यनुवाके व्याख्यातः। 'विश्वा आशामधुना' इति मन्त्रः पुनर्न इन्द्र इत्यनुऽवाके व्याख्यातः॥

(८) अथ ग्रहचमसयोर्ऊते शेषो यः सोमः योप्यऊतः, तयोः संसर्गे होममन्त्रमाह। "यज्ञस्य हि स्थ ऋत्विजौ। इन्द्राग्नी चेतनस्य च। ऊताऊतस्य तृप्यतम्। अऊतस्य ऊतस्य च। ऊ-तस्य चाऊतस्य च। अऊतस्य ऊतस्य च। इन्द्राग्नी अस्य सोमस्य। वीतं पिबतं जुषेथाम्" इति। हे 'इन्द्राग्नी', युवां 'हि' यस्मात् कारणात्, 'यज्ञस्य,' 'ऋत्विजौ स्थः' ऋत्विक्सदृशौ निर्व्वाहकौ भवथः, 'चेतनस्य' यजमानस्य च, स्वामिनौ भवथ इति शेषः। तादृशौ युवां 'ऊताऊतस्य', उभयविधस्य 'सोमस्य', सारेण 'तृप्यतं'। ऊतस्येत्यादिस्त्रिरभ्यासोऽत्यन्तादरार्थः। ता-दृशस्य 'सोमस्य', सारं हे 'इन्द्राग्नी', 'वीतं' युवां प्राप्नुतां, प्राप्य च 'पिबतं', पीत्वा च 'जुषेथां' प्रीतियुक्तौ भवतं॥

(९) अथ सोमभक्षणे मन्त्रमाह। "मा यजमानं तमो विदत्। मर्त्विजो मा इमाः प्रजाः। मा यः सोममिमं पि-बात्। सꣳसृष्टमुभयं कृतम्" इति। यदज्ञानरूपं 'तमः', अस्ति तत् 'यजमानं', 'माविदत्' मालभतां, तस्मिन् मा प्रविशत्वि-त्यर्थः। 'ऋत्विजः', अपि 'माविदत्', 'इमाः प्रजाः', अपि 'मा'